

ЗДРАВКО МИОВЧИЋ

ОСТАЦИ РАЈСКОГ ПОСТОЈАЊА

ЗА СТИХОВЕ КАД МЕ ПИТАШ

А за стихове, ове касне,
Када ме питаш, *ошкуд се њо*
Кроз њих њод јесен гушпа љасне –
Чини ми се михољско љето

Да и у нашим животима
Дотакне нешто непрегледно,
Па осјетимо да од рима
Саткано све је – и, одједном,

Тишина, тако чужда прије,
Зашушти нечим присним, иза
Редова које дуж хартије
Невидљиво мастило низа.

Па и ја проспем два-три реда,
Кад затрепере, капцу-двије
Жилавке у одсјају меда,
По палимпсесту, да упије

Дубока пјесма, коју читам
У невидљивом, и мој шапат,
Док се бешумно и мој ритам
Са неким дубљим ритмом стапа.

ОСТАЦИ РАЈСКОГ ПОСТОЈАЊА

Како да не буде више од живота
Оно што још памти проста дечја душа
Када су имена Висота Вилота
Била она прва чији одјек слуша

У сумраку који сабира па лучи
Благо са овога и онога света
Зар би нешто друго могла да научи
Над Хојтом и својтом Љубављу распета

Како је могло дечје срце знати
О каквој је живот овисио сили
Ако би се могла анђелима дати
Имена која су волови носили

И како да ово сећање што ниже
Питања којима одговор не треба
Нађе оно време у којем најближе
Стоји зера земље уз бескрајност неба

СИМОНИДИНЕ ОЧИ

Невидљиви су зраци које
Господ у моје спушта боје
На грачаничком сивом зиду
Док осликавам Симониду

Али ми даје да у трену
Док спуштам кист на главу њену
Осетим како место мене
Његова рука слика зене

И у њих нешто свето точи
Невидљиво за људске очи
И недохватно за оштрицу

Која се диже к лепом лицу
Да га ослепи – али не да
Господ што озго из ње гледа

КОД ПУШКИНА И ПРОФЕСОРА

С Ранком Појовићем

Тик до Народног позоришта
Крај двије бисте топле драге
На клупи пуној опалог лишћа
И касноновембарске влаге
Огријемо се на угарку
Стиха који још срце памти
Мада одавно већ не пламти
Као некоћ у луна-парку

Ту нас свако вече донесе
Разговор шетња сјета јесен
А онда жудно криомице
Вадимо вино из торбице
(Двије флашице од по фртал
Понајбољег пробраног вранца)
И осјетимо озго дрхтај
Кад наздравимо за два знанца

А они мраком огрнути
Сваки у свом камену ћути

Вечерња звона са Тројице
И са Светога Бонавентуре
У четвртине и полице
Каснојесење слажу уре

Диже се изнад борова уштап
Стазом тек који лист промиче
Док сат с Архива у парк спушта
Вријеме које се не помиче

А онда и ми зашутимо
(Са вином и стихова неста)

Као да с лишћем зашустимо
Одлазећи са драгог мјеста

ФРУШКОГОРСКЕ ВИНОПИЈЕ

У предвечерја, када шушка
Одоздо Дунав и равница,
Учини ми се да је Фрушка
Божански подрум и ризница;

Да јој је Господ доделио
Манастире и винарије
У часу кад је пожелио
Да буде човек и да пије:

Да се приземљи са висина
У којима невидљив траје
И с песницима лати вина
Како Песнику и пристаје –

На Стражилову, у Иригу,
Крушедолу и Карловцима,
Да неизречну чати књигу
Писану сунчаним словцима

Са Бранком, Лазом (а с ким друго)
И са Црњанским кад наврати,
Пијући смерно, сремски, дуго,
Док се заласком Дунав злати...

И ја бих, ако може стихом,
Да се придружим тој братији
У предвечерје неко, тихо,
Пишући вином по хартији

Оно што лебди неречено
На врху чаробнога брега
Док у молитви увис течемо
Уз чокот што се спушта од Њега.